

Folkethinget nok tilsidst gjøre det. Jeg havde den Tanke, at det var Ministeriets Opfattelse; jeg kunde rigtignok ikke forstaa, at Ministeriet kunde have den Opfattelse, men det var mig aldeles ufatteligt, dersom den ikke havde den Opfattelse, at den da ikke maatte sige omtrent saaledes i Landsthinget: Dersom disse Punkter vedtages, maa vi forlade vor Plads; thi uden Finantslov kunne vi ikke regjere, og med disse Punkter, vide vi, faae vi ingen Finantslov. En saadan Udtalelse, tror jeg, vilde have været konstitutionelt rigtig; den vilde være forstaaelig, den vilde Landets Befolkning forstaa og være taknemlig for; men at man, fuldt bevidst, iforveien veed, at man ikke faar Finantsloven, naar disse Punkter blive optagne paa den, uden at man betymer sig videre om, hvad der saa vilste, synes at være lidt ufatteligt for os. Jeg havde tænkt mig, siger jeg, at Regjeringen nærrede den Misforstaaelse, at Folkethinget dog nok tilsidst gav efter, skjøndt jeg ikke kunde forstaa det, fordi Regjeringens Stilling nu saa langt fra er bleven mildere overfor dette Thing, at tværtimod dens Opfattelse af finantsielle Sager og af Landets Styrelse overhovedet er bleven mere og mere modsat de Opfattelser, som have gjort sig gjældende her i dette Thing. Jeg skal blot minde om saadanne Udtalelser, som vi hørte nys af den ærede Førsteminister med Hensyn til Finantslovsforlaget for forrige Aar, at det var ikke af nogen særlig stor Betydning for Regjeringen at faae Beløb, der allerede ere afholdte, bevilgede, medens alle andre Menneker i Landet mene det Modsatte, nemlig at det maatte være Regjeringen om at gjøre at faae de Beløb bevilgede, der allerede vare afholdte. Det synes at stemme med almindelig fund konstitutionel Forstand, at de Beløb, som ikke vare udgivne, maatte det være Regjeringen mindre væsentligt at faae bevilgede, thi den kunde fri sig for ethvert Ansvar ved at lade være med at udgive dem; men de Beløb, som vare udgivne — altsaa paa en Maade, der ikke var i Overensstemmelse med Grundloven — maatte det være den særlig om at gjøre at faae bevilgede af Rigsdagen. Det synes altsaa at være Regjeringens Opfattelse, at naar først Midlerne vare udgivne, saa er ogsaa Berettigelsen til at udgive dem givet med det Samme. Overfor den høitærede Kirkeminister kan det heller ikke stemme Folkethinget venligt, naar vi af det Aktstykke, som er forelagt os, og hvori ansøges de Udgifter, som i Henhold til den midlertidige Finantslov ere udgivne eller ikke udgivne, se, at han uden videre har foretaget en Ordning med Hensyn til Universitetets Understud, som er stik imod den Opfattelse, som gjorde sig gjældende her i Thinget. Dette kan ikke stemme Folkethinget mildere overfor Kirkeministeren, og med Hensyn til den høitærede Marineminister, som har sat Spørgsmaalstegn ved det nævnte Aktstykke, da kan jeg ikke

forstaa dette Spørgsmaalstegn anderledes, end at han, uagtet han meget godt veed, at det ikke vil blive bevilget eller ialtsald hidtil er blevet negtet af Folkethinget, dog omtrent siger som saa: Jeg har ikke givet Pengene ud, men det er ikke, fordi jeg ikke mener, at jeg godt kunde gjøre det; jeg har imidlertid ikke fundet det passende at gjøre det, men det er ikke af Hensyn til den bevilgende Myndighed, at jeg ikke har gjort det. En saadan Udsærd fra den høitærede Marineministers Side mener jeg ikke skal stemme Folkethinget særlig velvilligt overfor Forlangender fra hans Side. Men naar altsaa Regjeringen ikke har stillet sig mere imøbetommende overfor dette Thing eller, rettere sagt, ikke har stillet sig paa dette Things Side, saa maa det jo være, fordi der er Interesser, som Regjeringen særlig mener sig kaldet til at værne om. Skjøndt Regjeringen har været meget tilbageholdende i den Henseende, og skjøndt den synes at være en lukket Bog for Oververdenen, som forgjæves har spejdet efter, hvad det da var for Interesser, som Regjeringen ved sin Forbliven paa sin Plads og ved den Politik, som den hidtil har ført, troede at kunne værne om, turde det dog vel ikke være urimeligt at gjætte paa Et og Andet. Regjeringen har f. Ex. i sin Tid udtalt, at den vilde fremme Forsvarsvæsenet, som var en „Livsfag“ for Danmark; men mon det nu er denne Livsfag, hvorfor den fremdeles strider, og hvorfor den forbliver paa sin Plads, skjøndt Alt — som det med Sandhed er sagt her i Thinget — jo bogstavelig visner i dens Haand. Dersom det skulde være herfor, at den forbliver paa sin Plads, saa er den jo grumme uheldig i sine Bestræbelser, thi den Sag, som jeg her tænker paa, nemlig Forsvarssagen, har jo en saadan Udstrækning og en saadan Betydning, at der kræves den lykkeligste Samstemning mellem Folket og Regjeringen, for at den skal kunne føres til en lykkelig Ende, og vi have neppe nogensinde i Danmark haft en Regjering, der er mere uskikket til at gennemføre dette end netop den nuværende Regjering. Jeg veed, at der er Mange rundt omkring i Landet, som netop for Forsvarssagens Skyld beklage, at vi have en Regjering, der staar saaledes overfor Folkethinget, som den nuværende Regjering gjør. Hvad det er for Interesser, som denne Regjering da særlig skulde værne om — jeg siger ikke, at det just er derfor, at den bliver siddende paa sin Plads — turde maasse være antydet ved nogle enkelte Udtalelser, som ere faldne fra Regjeringens Side her i Thinget. Maa det være mig tilladt blot at nævne et Par Stykker af dem. Da den lille Husmandslov var for her i Thinget, og der var Tale om den Erstatning, Husmændene skulde have for de Forbedringer, som de havde foretaget, da løb det fra Regjeringens Side, at det var Indgreb i Eiendomsretten, og da der her i Thinget var Tale om Skovstylden, om, at Gierne af Stove